

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nemesi Csaba László ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Mile & Mile Ügyvédi Iroda (dr. Mile Attila István ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. április 15. napján meghozott 26.P.25.626/2012/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 30. sorszám alatt előterjesztett, Pf.3. sorszám alatt pontosított, Pf.5. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 23.750 (Huszonhármezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az állam javára 60.000 (Hatvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek a **b.-i Gy.** utca 38. szám alatti társasházban laktak, a felperes az I. emelet 1. számú lakásban, az alperes a földszint 3. számú lakásban. Az alperes több esetben lakása ajtajának kukucskáló nyílásán keresztül a felperes tudomása nélkül, felvételeket készített, ezeket átadta szomszédjának **K.L.-nének**, valamint a közös képviselőnek, **V.-né I.I.-nek**, abból a célból, hogy azokat a felperes elleni eljárásokban bizonyítékként felhasználják.

A **rendőrkapitányságon ügyszám** alatt, ismeretlen tettes ellen rongálás vétségének megalapozott gyanúja miatt nyomozás indult. Ennek során csatolásra került az alperes által készített felvétel és a nyomozóhatóság az alperest tanúként hallgatta ki. A nyomozás eredménye alapján **az ügyészség** a 2012. december 21-én kelt **vádiratban** a felperest egy rendbeli szabálysértési értékre, lopott kulcs használatával elkövetett lopás vétségével és magánlaksértés vétségével vádolta a **K.L.-né** sértett terhére elkövetett cselekmények miatt.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, miszerint az alperes megsértette a felperes képmás védelméhez fűződő jogát azzal, hogy beleegyezése és hozzájárulása nélkül jogtalanul készített róla videó

felvételeket, továbbá azzal, hogy a felvételeket átadta **V.-né I.I.-nek**, valamint **K.L.-nének** abból a célból, hogy azokat a **bíróság** előtt **ügyszámú** büntetőügyben bizonyítékként felhasználják. A bíróság a személyiségi jogsértést állapítsa meg, kötelezze az alperest, hogy magánlevélben kérjen a felperestől bocsánatot a jogsértésért és kötelezze őt a videó felvétel megsemmisítésére. Emellett annak megállapítását is kérte, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát, mert a **rendőrkapitányság** előtt **ügyszámú** büntetőügyben a 2011. november 30. napján tett tanúvallomása során a felperesről a következőket valótlanul állította:

- a felperes eltüntette **K.-né É.** macskáját, ellopta növényeit a lépcsőházból, a pincéből egy komplett konyhabútorát és naponta leöntött valamit az ablakába,
- a lépcsőházban ellopta a közös sárfogó szőnyeget,
- odarázta a szőrt egy törülközőről az alperes ajtaja elé,
- fenyőfát hozott be kintről és tűleveleit, illetve homokot az alperes ajtaja elé rázta,
- az egyik idős lakó ablakán minden nap bezörgetett hajnalban,
- megromlott a viszonya mindenkivel,
- vastagon bekente ürülékkel az alperes kilincsét és lábtörlőjét,
- a villanyórákat megmachinálta,
- biciklit lopott,
- villanyórát rongált és hallgatózott,
- betört **K.-néhez** lopott kulccsal.

Ezen jogsértéssel összefüggésben a bíróság kötelezze az alperest, hogy magánlevélben kérjen a felperestől bocsánatot és a levelet juttassa el a lépcsőház valamennyi lakójának postaládájába.

Mindkét jogsértés alapján a bíróság kötelezze az alperest 750.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta annak jogi alapját és összecszerűségét is. Előadta, hogy a kérdéses felvételeket ő készítette a felperesről, abból a célból, hogy azokat átadja más személyeknek hatósági eljárásban való felhasználáshoz. Álláspontja szerint e cselekménye nem alkalmas a felperes személyhez fűződő jogainak megsértésére. Hivatkozott számos eseti bírósági döntésre, melyekből kitűnően a személyek egyéni érdekeinél nagyobb súlyú a társadalmi érdek, a társadalom büntetőjogi igényének érvényesítése indokolja a felvételek felhasználását bírósági vagy más hatósági eljárásokban. A felvételekkel a felperes jogszerűtlen magatartását kívánta bizonyítani, ezért a felvételek elkészítése és felhasználása nem minősül visszaélésszerű joggyakorlásnak. Vitatta, hogy tanúvallomásában a felperes személyiségi jogát sértette, amiket előadott, azok valósnak bizonyultak, továbbá vitatta, hogy a felperesnek bármilyen hátránya keletkezett a sérelmezett magatartásokkal összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 127.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 120.000 forint feljegyzett kereseti illetéket. Az ítélet indokolása szerint a kereset alaptalan.

A kereset tárgyává tett cselekmények elkövetésének időszakában hatályos Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteltetben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. A

Ptk. 80. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával, hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés, továbbá a (2) bekezdés rendelkezése szerint, a képmás nyilvánosságra hozatalához – nyilvános közszereplés kivételével – az érintett személy hozzájárulása szükséges. A képmás védelméhez fűződő jog sérelmével kapcsolatban az elsőfokú bíróság egyetértett az alperesi védekezésben foglaltakkal, mely alapján a kereset alaptalan. A bírósági gyakorlat szerint (BDT2011. 2440.) nem minősül visszaélésszerű joggyakorlásnak a képmás vagy hangfelvétel készítése vagy felhasználása, amennyiben arra közvetlenül fenyegető vagy más bekövetkezett jogsértés bizonyítása érdekében közérdekből vagy jogos magánérdekből került sor, feltéve, hogy a képmás vagy hangfelvétel készítése vagy felhasználása a bizonyítani kívánt jogsértéshez képest nem okoz aránytalan sérelmet. A perben nem volt vitás, hogy az alperes a felvételeket elkészítette, azokat felhasználta oly módon, hogy átadta a közös képviselőnek és a szomszédos lakás tulajdonosának azzal a céllal, hogy azt a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőügyben bizonyítékként csatolják. A Ptk. 80. § (1) bekezdése csak a visszaélésszerű magatartások esetében teszi lehetővé a személyiségi jogsértés megállapítását. A perbeli esetben kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes visszaélésszerű magatartást nem tanúsított, a felvételeket kifejezetten azért készítette, hogy a felperes cselekményeit bizonyítani lehessen, ezért részéről visszaélésszerű magatartás nem valósult meg, melyre tekintettel terhére jogsértés megállapítása kizárt.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is, a (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel. A felperes a jóhírnév megsértésére alapítottan két alperesi tanúvallomásban előadottakat tette a kereset tárgyává, azonban csak az egyik nyomozati vallomást csatolta. Az elsőfokú bíróság e jogsértés tekintetében is osztotta az alperesi védekezést. Az egységes és következetes bírói gyakorlat szerint, a nyomozati eljárásban vagy bírósági tárgyalások során tanúvallomások, illetőleg periratokban megtett nyilatkozatok, akkor sem minősülnek jogsértőnek, ha azok utóbb nem bizonyultak valósnak, feltéve, hogy a tényállítások indokolatlanul nem sértőek, bántóak, illetve durván sértő kifejezést nem tartalmaznak (Fővárosi Ítéltábla **ügyszám**). Az alperes nyomozás során tett tanúvallomásában durván lealázó, sértő, indokolatlanul bántó kifejezések nem szerepelnek, az kifejezetten ténytárgyra törekvő, melyben az alperes azt fejtette ki, hogy mely tényeket tapasztalt a felperessel fennálló szomszédi viszony során, ami még abban az esetben sem valósít meg jogsértést, ha bebizonyosodik tényállításai bármelyikének valótlanúsága. A szőnyeg eltulajdonítása tekintetében a felperes 6/F/1 alatt maga csatolta a **bíróság végzését**, melyből következően nem tekinthető valótlanul az a tényállítás, hogy szőnyeget tulajdonított el. Emellett a megtekintett alperes által készített felvételek tanúsága szerint, az sem valótlan, hogy a felperes a villanyórákat machinálta, illetőleg hallgatózott, mert a felvételeken jól látható, hogy a felperes a folyosón a villanyórákhoz lép és tevékeny az azokhoz hozzányúl, valamint számtalan felvételen az alperesi vagy a szemben lévő lakás ajtajánál hallgatózik.

A felperes nem csatolta azt a nyomozati iratot, ami az alperes további sérelmezett közléseit tartalmazza, nevezetesen, hogy a felperes vastagon bekente ürülékkel az alperes kilincset, lábtörlőjét, biciklit lopott, villanyórát rongált és betört **K.-néhez** egy lopott kulccsal. Állításai bizonyítására a felperes indítványozta a **bíróságtól** az **ügyszámú** büntetőügy iratainak beszerzését. Ennek teljesítését az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak, mert a felperes maga is előadta, hogy az alperes a kifogásolt közléseket szintén tanúvallomásában tette. Ezért, ha a felperes állítása meg is felel a valóságnak, az alperesi közlések jogsértést nem valósítottak meg. A betöréssel kapcsolatban felperes a 27. sorszám alatti jegyzőkönyvben maga nyilatkozott akként, hogy ez a momentum volt a tárgya a büntetőeljárásnak és a jelen perben csatolt és megtekintett felvételeken is jól látható, amikor a felperes az alperesi lakással szemben levő lakás ajtajának zárjához hozzányúl és az ajtón benyit. Mindezek mellett, kifejtett álláspontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság nem adott helyt a felperes **Sz.Gy., V.-né I.I., B.A.** és **K.L.-né** tanúkenti kihallgatására irányuló indítványának sem.

A kifejtettek alapján a kereset alaptalan, ezért azt az elsőfokú bíróság elutasította. A felperes pervesztes, ezért a Pp. 78. §-a alapján a bíróság kötelezte őt az alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint megállapított, áfával növelt ügyvédi munkadíj megfizetésére, melynek összegét a felperes korábban igényelt 2.000.000 forint nem vagyoni kárigénye alapján határozta meg. Pervesztessége folytán a felperes köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték megfizetésére is. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Módosított fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva keresetének adjon helyt, állapítsa meg, hogy az alperes magatartásával (valótlan tényállítás) megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő jogát, ezért kötelezze őt, hogy írásban kérjen bocsánatot, azt a lakóház összes postaládájába juttassa el és kötelezze 750.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy érdemi elbírálásához szükséges mértékben nem tárta fel, ezért ítélete megalapozatlan. Tájékoztatása nem volt teljes körű, a felperes „nem tudta”, hogy mit kell ahhoz bizonyítania, hogy ne legyen pervesztes. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, ami lényeges és az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek minősül.

Az a perben nem volt vitás, hogy az alperes a felvételeket elkészítette, illetőleg azokat felhasználta oly módon, hogy átadta a közös képviselőnek, valamint az egyik lakás tulajdonosának azzal a céllal, hogy ők azt a felperessel szemben folyamatban lévő büntetőügyben bizonyítékként csatolják. Ezzel összefüggésben az ítélet iratellenes, mert az elkészített felvételeket nemcsak a büntetőeljárásban csatolták, hanem például **az önkormányzat** előtt folyó hatósági eljárásban (villanyóra „buherálás”) is. Iratellenes az is, hogy a felperes többek között **B.A.** tanúkenti kihallgatását kérte. A kihallgatni kért személy ugyanis **B.A.**, akit az alperes kért kihallgatni. Az ítélet szerint **V.-né I.I.** a **bíróság** előtt **ügyszámú** büntetőügyben használta fel bizonyítékként az alperes

által készített felvételt, ezzel szemben a felperes indított hatósági eljárást az illetékes önkormányzatnál, melyre vonatkozó iratot a perben csatolta. Sérelmezte a felperes, hogy az elsőfokú bíróság az indítványozott tanúkat nem idézte meg és a kért okiratokat sem szerezte be, ezzel összefüggő indokolása okszerűtlen és logikailag ellentmondó, és a felperes terhére róttá, hogy nem csatolta a keresetét megalapozó „másik” nyomozati iratot, ugyanakkor annak beszerzését a felperes kérte.

Nem vitatott tény, hogy az alperes a felperesről tudomása és hozzájárulása nélkül felvételeket készített és azokat másoknak átadta. Ezek nagy számára tekintettel az alperes az adott területet folyamatosan vagy többször megfigyelte, ezért a felperes álláspontja szerint, nehezen elképzelhető, hogy csak annyi felvételt készített amennyi a különböző eljárásokban felhasználásra került. Az alperes szelektálva, csak a felperes releváns magatartásait tartalmazó videókat adta át a felperessel haragos viszonyban lévő személyeknek, hogy azokat vele szembeni eljárások kezdeményezésére felhasználják. A felperes indított birtokvédelmi eljárást **V.-né I.I.**, a társasház közös képviselője ellen, akit az eljárás eredményeként elmarasztaltak és pénzbüntetésre köteleztek. Ezen eljárás során is csatolásra került az alperes által készített felvétel, mellyel a közös képviselő magát próbálta védeni. Mindezeket az elsőfokú bíróság döntésénél nem vette figyelembe és nem értékelte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezés megalapozatlan, az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, a tényállást teljes mértékben felderítette, ítélete okszerű, valamint a logikai követelményeknek megfelel. Az indokolásból a felperes által kiragadott részek az ítélet megváltoztatására, illetve hatályon kívül helyezésére nem adnak okot.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges bizonyítást lefolytatta, ítélete a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján érdemben felülbírálható. A felperes a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatás elmulasztására alapítva alaptalanul kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A Kúria 1/2014. (VI.30.) PK véleménye szerint a Pp. 3. § (3) bekezdésének az absztrakció és az általánosság magas szintjén megfogalmazott alapelvi rendelkezése nem alkalmazható olyan generálklauzulaként, amellyel a konkrét ügy egyedi tényállásától függetlenül bármely hatályon kívül helyezés megindokolható. Ezért önmagában a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt szabályok megsértése hatályon kívül helyezést megalapozó jogsértésként nem értékelhető. A bíróságnak a feleket a Pp. 163. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges, bizonyításra szoruló tényekről kell tájékoztatnia, az eljárás olyan szakaszában, amikor a bizonyítandó tények már ismertek és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával (1/2009. (VI.24.) PK vélemény).

A Pp. 163. § (2) bekezdése szerint, a bíróság az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező, vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merült fel. A perbeli esetben a felperes

módosított keresetének ténybeli alapjaként - az alperes személyiségi jogsértést megvalósító magatartásként - az utolsó módosítást tartalmazó 17. sorszám alatti beadványában azt jelölte meg, hogy az alperes beleegyezése nélkül, jogosulatlanul készített róla felvételt és adta át azokat **V.-né I.I.-nek** és **K.L.-nek** a **bíróság** előtt folyamatban lévő **ügyszámú** büntetőügyben bizonyítékként való felhasználásra (I. pont), továbbá a **rendőrkapitányság** előtt a **ügyszámú** ügyben a 2011. november 30. napján tett tanúvallomásában a felperesről az 1-10. pontokban felsorolt tényállításokat tette (II. pont). Az alperes e felperesi tényállítások valóságát beismerte, a felperes a 6. sorszámú beadványához 6/F/3 alatt csatolta az **ügyszámú** ügyben az alperes tanúkénti kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvet, melyből következően olyan, a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tény nem volt, melyről az elsőfokú bíróságnak a feleket tájékoztatnia kellett volna.

Az alperes beismerésére tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján megalapozottan mellőzte a felperes **K.L.-né** és **V.-né I.I.** kihallgatását, valamint a **bíróság ügyszámú** iratainak beszerzését.

Alaptalan a felperes hivatkozása annak iratellenességére, hogy **V.-né I.I.** a **bíróság** előtt **ügyszámon** folyamatban lévő büntetőügyben használta fel bizonyítékként az alperes által készített felvételt. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos megállapítása ugyanis a felperes - alperes által nem vitatott - tényállításán alapul (15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozat, 17. sorszámú felperesi beadvány). A felperes az utolsó, 17. sorszámú keresetmódosításának I. és II. pontjaiban jelölte meg a keresete alapját képező alperesi jogsértő magatartásokat, melyhez a bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése szerint kötve van. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásánál helytállóan mellőzte a felperes által indított birtokvédelmi eljárással kapcsolatos iratok értékelését, mivel a módosított kereset ezen eljárásra nem terjedt ki.

Az ítélkezési gyakorlat szerint nem sért személyiségi jogot és nem minősül visszaélésszerű joggyakorlásnak, ha az engedély nélkül készült képmást vagy hangfelvételt hatósági eljárásban való bizonyítás érdekében készítették és használták fel. A hatósági, bírósági eljárásban tett tanúvallomásban közölt tények, személyiségi jogsértést nem valósítanak meg, akkor sem, ha esetleg azok utóbb részben vagy egészben nem minősülnek valósnak, melynek következményét az adott eljárásban kell levonni. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes kifogásolt tanúvallomásában tényeket közölt, ami indokolatlanul bántó, megalázó kifejezéseket, a felperest sértő véleménynyilvánítást nem tartalmaz, ezért a kereset tárgyában hozott érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes részére a másodfokú perköltség, a képviselőtével felmerült, a fellebbezési érték alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti - áfával növelt - ügyvédi munkadíj megfizetésére. Emellett a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles megfizetni az államnak, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

Budapest, 2016. március 17.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.

előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.

bíró

A kiadmány hiteléül:

dr. Horváth Zsuzsanna írnok